

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/69/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116208868
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116208868.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a sudcov Mgr. Štefana Baláža a JUDr. Alexandra Mojša v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a. s., 921 22 Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s. r. o., 911 01 Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, proti žalovanej X. Q., nar. XX. XX. XXXX, XXX XX M. M., V. XX, právne zastúpenej JUDr. Ing. Danielou Trajteľovou, advokátkou, 974 01 Banská Bystrica, Komenského 10/C, v konaní o zaplatenie 6.239,59 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/119/2016-142 zo dňa 16. 10. 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok III.) **p o t v r d z u j e .**
- II. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť sumu 5.829,72 € s príslušenstvom (výrok I.), **z o s t á v a n e d o t k n u t ý .**
- III. Žalobca **j e p o v i n n ý** nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.829,72 € s príslušenstvom (výrok I.) titulom plnenia zo zmluvy o hotovostnom úvere a revolvingovom úvere uzavretej dňa 14. 01. 2015, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej úver vo výške 7.500,- € a žalovaná sa zaviazala vrátiť ho s úrokom 17,89 % ročne v 84 mesačných splátkach po 157,56 € splatných vždy k 15. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru (ďalej v texte „zmluva o úvere“).

2. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že vzťah strán posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase jej uzatvárania (ďalej v texte „zákon č. 129/2010 Z. z.“). Po preskúmaní zmluvy o úvere dospel k záveru, že v zmluve o úvere nie je uvedená konečná splatnosť tohto úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko tento termín je určený len ako „84 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“, pričom zo zmluvy nie je zrejmé, kedy je úver poskytnutý, a preto nemožno určiť ani termín konečnej splatnosti úveru. Pre absenciu uvedenej náležitosti považoval okresný súd v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. úver za bezúročný a bez poplatkov, a preto má žalobca nárok len na vrátenie poskytnutej istiny.

3. Následne sa okresný súd zaoberal splatnosťou tohto úveru s tým, že v zmluve boli dohodnuté termíny splatnosti splátok k 15. dňu v mesiaci. Keďže okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené uzavrel, že žalobca má z titulu zmluvy nárok len na vrátenie istiny, a to sumy 7.500 €, žalovaná bola povinná vrátiť len túto sumu, a nie všetkých 84 splátok v dohodnutej výške po 157,56 €. Riadnym splácaním splátok by žalovaná splatila istinu v 47 splátkach v dohodnutej výške po 157,56 € a časťou 48. splátky v sume 94,68 €, ktorá bude splatná dňa 15. januára 2019. Podľa výpisu čerpania, splátok a úhrad žalovaná riadne uhradila prvých 7 splátok úveru splatných od 15. februára 2015 do 15. augusta 2015, pričom ďalšiu v poradí 8. splátku, ktorá bola splatná dňa 15. septembra 2015, uhradila dňa 7. marca 2016. Zaplatenie ďalších splátok už z prehľadu čerpania, splátok a úhrad ani z tvrdení strán nevyplýva. Neuhradených tak ostalo 40 splátok splatných v dohodnutých termínoch splatnosti od 15. októbra 2015 do 15. januára 2019.

4. Okresný súd skúmal i to, či došlo k zosplateniu úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. V zmysle tohto ustanovenia možno pristúpiť k zosplateniu úveru len ak to bolo výsledkom dohody strán a okresný súd zistil, že možnosť zosplatenia bola stanovená len v úverových podmienkach TKH214 a súčasne žalobca nepreukázal, že by uvedené úverové podmienky boli súčasťou zmluvy. Žalovaná uviedla, že sa s obsahom týchto podmienok neoboznámila a žalobca jej ich nikdy neodovzdal. Dôkazné bremeno preukázať oboznámenie žalovanej s týmito podmienkami a ich odovzdanie žalovanej preto spočívalo na žalobcovi. Žalobca v súvislosti s namietaným neoboznámením žalovanej s úverovými podmienkami nenavrhol vykonať žiaden dôkaz; to že sú súčasťou zmluvy len tvrdil. Preto okresný súd ustálil, že v tomto prípade bolo dôkazné bremeno na žalobcovi a pre neunesenie tohto bremena v konaní nebolo preukázané, že sa strany dohodli, že súčasťou zmluvy sú aj úverové podmienky a že žalovaná mala možnosť poznať ich obsah a prejavila vôľu byť nimi viazaná. Preto mal okresný súd za to, že strany sa na možnosti zosplatiť úver nedohodli a súčasne aj doplnil, že pre zosplatenie neboli splnené ani sprísnené podmienky pre spotrebiteľské zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, preto k zosplateniu úveru v súlade so zákonom (§ 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka) nedošlo, a okresný súd považoval úver za naďalej splatný v pôvodných splátkach uvedených v ods. 6 jeho odôvodnenia. Z neuhradených 40 splátok úveru bolo ku dňu vyhlásenia jeho rozhodnutia splatných len 37 splátok od 15. októbra 2015 do 15. októbra 2018 po 157,56 € spolu vo výške 5.829,72 €, preto zaviazal žalovaného uhradiť uvedenú sumu žalobcovi a vo zvyšku (splátky splatné dňa 15. novembra 2018 a 15. decembra 2018 v sume po 157,56 € a dňa 15. januára 2019 v sume 94,68 €) žalobu zamietol, pretože v tejto časti bola podaná predčasne pred splatnosťou uvedených splátok.

5. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, okresný súd konštatoval, že žalobca si úrok z omeškania uplatnil jednak kapitalizovanou sumou 75,87 €, ktorá podľa výpisu čerpania, splátok a úhrad predstavuje obdobie od 2. februára 2016 do 28. apríla 2016, a ďalej v sadzbe 5,05 % ročne zo sumy 6.239,52 € za obdobie od 29. apríla 2016 do zaplatenia. V časti úroku z omeškania uplatneného kapitalizovanou sumou okresný súd žalobu zamietol, nakoľko táto suma bola vyčíslená nesprávne, keďže podľa výpisu čerpania, splátok a úhrad je vypočítaná z celej dlžnej istiny (zo sumy 6.397,08 € od 2. februára 2016 do 7. marca 2016 a zo sumy 6.239,52 € od 8. marca 2016 do 28. apríla 2016). Pretože nedošlo k riadnemu zosplateniu úveru, nemohla byť žalovaná v tomto čase v omeškaní s celou dlžnou istinou, ale okresný súd konštatoval, že mohla byť v omeškaní len s jednotlivými splátkami splatnými k uvedeným dátumom. Ohľadne úroku z omeškania uplatňovaného percentuálnou sadzbou za obdobie od 29. apríla 2016 do zaplatenia okresný súd uviedol, že žalovaná sa dostala do omeškania pri každej jednotlivej neuhradenej splátke odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti. Následne aplikoval ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. (§ 3).

6. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd v zmysle § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte „CSP“).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Nestotožnil sa s rozhodnutím okresného súdu, podľa ktorého neboli pre zosplatenie splnené sprísnené podmienky pre spotrebiteľské zmluvy podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že v predmetnom rozhodnutí sa riešilo len priznanie samotnej istiny pre žalobcu bez navýšenia o úroky a iné poplatky. Konajúci súd tak svojím rozhodnutím umožnil žalovanému, aby sa čiastočne zbavil záväzku voči žalobcovi, a tým žalobcu ukrátil o čiastku 409,87 €, ktorá mu v zmysle zákona patrí.

8. Keďže okresný súd považoval úver poskytnutý žalovanej za bezúročný a bez poplatkov, je podľa jeho názoru úplne irelevantné sa v tejto súvislosti zaoberať splnením či nespĺnením podmienok pre zosplatnenie úveru. Uviedol ďalej, že fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnych zmluvných náležitostí spôsobila povinnosť zmluvných strán vydať si všetko, čo bolo bezdôvodným obohatením získané. Žalobca je názoru, že dostatočne preukázal nedôvodnosť nepriznania samotnej istiny napriek tomu, že v zmysle inštitútu bezdôvodného obohatenia má naň plný nárok. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, príp. aby rozhodnutie zmenil a žalobcovi priznal náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia.

9. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že rozhodnutie okresného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru nie je zároveň rozhodnutím o určení existencie resp. v danom prípade neexistencie úverového vzťahu, v dôsledkom čoho by bol stav, kedy by medzi účastníkmi domnelého právneho vzťahu v skutočnosti takýto vzťah neexistoval a teda prípadné plnenia by boli plneniami bez právneho dôvodu. Za neplatné a neúčinné okresný súd považoval okolnosti vo vzťahu k dojednaniu úrokov a poplatkov, nie samotnú zmluvu o úvere. Pokiaľ by mala platiť argumentácia žalobcu prezentovaná v odvolaní, že vyhlásením úveru za bezúročný a bez poplatkov by samotná táto skutočnosť mala zakladať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia celej sumy istiny poskytnutej minimálne ako domnelý úver, a to vrátenie v podstate naraz, toto by znamenalo úplné popretie cieľa a zmyslu právnej úpravy na ochranu spotrebiteľov. Ani aplikácia a poukaz žalobcu na ust. § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. nie je dôvodným, ide o úplne iný prípad, ako v prejednávanej veci. Ani žalobcom prezentovaná judikatúra na prejednávany prípad neobstojí, keď rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky je z obdobia, kedy ešte zákon o spotrebiteľských úveroch nezačal platiť a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove len konštatuje povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, nerieši však otázku, v akej výške, v akej lehote splatnosti a pod.. Na záver poukázala na to, že žalobca počas celého konania nevyužíval svoje právo dostaviť sa na pojednávanie, nereagoval na jej argumentáciu, pričom sa mohol oboznámiť aj s predbežným právnym názorom súdu o tom, ktoré skutočnosti sú sporné a ktoré nie a aké skutočnosti bude potrebné dokazovať a v neposlednom rade využiť i právo záverečnej reči, kde by predostrel svoju komplexnú argumentáciu k prípadu, hoci k tomu mal možnosť. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu, a to vo výroku, ktorým okresný súd vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a vo výroku o náhrade trov konania (výrok III.) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

11. Podľa § 387 ods. 1, 2 odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Výrok, ktorým súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.829,72 € s príslušenstvom (výrok I.) nebol odvolaním napadnutý, preto v zmysle § 367 ods. 2, 3 CSP zostáva nedotknutý.

13. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie pokiaľ ide o zamietajúcu časť rozhodnutia. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne a z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia argumentujúc na odvolacie námietky žalobcu uvádza nasledovné:

14. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že na uvedený vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka ako aj zákon č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzavretia zmluvy o úvere.

15. Odvolací súd je viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie, teda rozsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu nesmie byť užší, než aký je rozsah účinkov odvolania, ktoré nevyhnutne nadväzujú na podobu viazanosti súdu žalobou. V odvolacom konaní sa tak dispozíčná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Následne odvolateľ v podanom odvolaní vymedzí, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Týmito dôvodmi odvolania je odvolací súd viazaný, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodnutí o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenia zistil. Jedinú výnimku predstavuje oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

16. V prejednávanej veci bolo odvolacím dôvodom žalobcu, že okresný súd v prejednávanej veci riešil len priznanie samotnej istiny pre žalobcu, a to bez navýšenia o úroky a iné poplatky, a to napriek tomu, že v dôsledku fikcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ku ktorej okresný súd dospel, mal uložiť povinnosť zmluvným stranám vydať si všetko, čo bolo bezdôvodným obohatením získané. Uzavrel, že „dostatočne preukázal nedôvodnosť nepriznania samotnej istiny žalobcovi napriek tomu, že v zmysle inštitútu bezdôvodného obohatenia má naň plný nárok“.

17. Odvolací súd konštatuje, že vyššie uvedený odvolací dôvod však nekorešponduje s právnym odôvodnením, skutkovými a právnymi závermi okresného súdu uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na základe ktorého okresný súd dospel k záveru, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona považoval úver poskytnutý žalovanej zo strany žalobcu za bezúročný a bez poplatkov, preto má žalobca nárok len vrátenie poskytnutej istiny. Dôsledkom právneho záveru okresného súdu o tom, že úver je bezúročný a bez poplatkov je, že pokiaľ žalovaná plnila žalobcovi úroky a poplatky, plnila žalobcovi v tomto rozsahu, teda v rozsahu úrokov a poplatkov bez právneho dôvodu. Istina, ktorú žalovaná plnila žalobcovi v splátkach na základe zmluvy o úvere bola plnená titulom platne uzavretej zmluvy o úvere, preto jeho právny záver o tom, že mu mala byť priznaná i samotná istina, je nesprávny a zmatečný. Zmluva o úvere nie je v celom rozsahu neplatnou a takýto záver z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva a bol by v rozpore so zisteným skutkovým stavom veci. Takýto záver je zmatečným aj z toho dôvodu, že okresný súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi časť istiny, ktorá v čase rozhodovania okresného súdu bola splatnou vo výške 5. 829, 72 € s prísl.. Žalobu okresný súd zamietol len v rozsahu splátok splatných dňa 15. novembra 2018 do 15. decembra 2018 v sume po 157,56 € a dňa 15. 01. 2019 v sume 94,68 €, ktorú žalobu zamietol ako predčasnú, vo vzťahu ku ktorým skutkovým a právnym záverom žalobca odvolanie nesmeroval a v tomto rozsahu rozhodnutie okresného súdu vecne nenapadol. Žalovaný v odôvodnení nespochybnil ani rozhodnutie okresného súdu, jeho skutkové a právne závery vo vzťahu k úroku z omeškania (odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v bode 10).

18. Ak následne žalobca v odvolaní namietal to, že okresný súd nemal dôvod sa zaoberať splnením či nesplnením podmienok pre zosplatenie úveru, pretože úver bol vyhlásený za bezúročný a bez poplatkov, ide o nesprávnu argumentáciu žalobcu nakoľko v prípade, ak súd určí, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, len v tomto rozsahu išlo zo strany žalovanej o plnenie bez právneho dôvodu. Pokiaľ však žalovaná titulom plnenia zo zmluvy o úvere uhrádzala žalobcovi splátky v zmysle zmluvy, išlo o plnenie v súlade s platne uzavretou zmluvou o úvere v rozsahu istiny, ktorá rozhodnutím o tom, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, nebola v rozsahu istiny spochybnená, nie je neplatnou, a nešlo v tomto rozsahu ani o plnenie bez právneho dôvodu. Nemožno preto prijať argumentáciu žalobcu o tom, že zmluva o úvere v dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru na základe nej poskytnutého je zmluvou neplatnou, resp. zmluvou, ktorá nevznikla, príp. právnym vzťahom, na základe ktorého došlo k plneniu bez právneho dôvodu. Nemožno sa preto stotožniť s právnym záverom žalobcu, že určením úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. by samotná táto skutočnosť mala zakladať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia aj vrátane istiny poskytnutej titulom plnenia zo zmluvy o úvere.

19. Nedôvodnou je i argumentácia na odkaz ust. § 1 ods. 3 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko v prejednanom prípade úver, ktorý bol v čase poskytnutia finančných prostriedkov čerpaný žalovanou, bol poskytnutý na základe zmluvy o úvere, ktorá v čase uzavretia zmluvy nebola bezúročnou a bez poplatkov, k určeniu jej úveru za bezúročný a bez poplatkov došlo až rozhodnutím súdu v dôsledku porušenia povinnosti žalobcu uzavrieť bezvadnú zmluvu, ktorá by obsahovala obligatórne náležitosti.

20. Keďže odvolacie dôvody žalobcu nespochybnili vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, naopak argumentácia žalobcu sa vôbec nevzťahuje k dôvodom, na ktorých je rozhodnutie okresného súdu založené, odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu potvrdil ako vecne správny vrátane výroku o náhrade trov konania, ktorý taktiež nebol odvolaním napadnutý konkrétnymi odvolacími dôvodmi, avšak ide o výrok závislý (§ 367 ods. 2 CSP).

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nárok na náhradu trov odvolacieho konania ako v celom rozsahu úspešnej vznikol v odvolacom konaní žalovanej, v dôsledku čoho súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).